

Arrest

nr. 258 958 van 3 augustus 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2021 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat Mr. D. DAGYARAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, geboren te D. op [...]1984.

Op 25 september 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit dactyloscopisch onderzoek bleek dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken dewelke reeds veelvuldig in Frankrijk waren genomen, met name op 14 juni 2012, 11 april 2013, 23 januari 2017, 15 mei 2018, 16 oktober 2018 en 5 juni 2019, telkens naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming.

Bovendien werd ook vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen in Nederland, in Zweden en in Duitsland, dit ook telkens na een verzoek om internationale bescherming.

Op 5 oktober 2020 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 8 oktober 2020 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse, Nederlandse, Zweedse en Duitse autoriteiten.

Voormeld terugnameverzoek werd geweigerd door de Nederlandse, Zweedse en Duitse autoriteiten, doch de Franse autoriteiten stemden op 22 oktober 2020 uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker, zulks onder verwijzing naar artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening.

Op 8 december 2020 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt

***“ BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam: A. D.
voornaam: A.
geboortedatum: [...]1984
geboorteplaats: D.
nationaliteit: Somalië*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer A. D., A., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Somalië te zijn, vroeg op 11.09.2020 een afspraak aan bij onze diensten. Op 25.09.2020 bood hij zich in persoon aan bij onze diensten om een formeel verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij legde hierbij geen documenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene verschillende verzoeken voor internationale bescherming indiende in Frankrijk op 14.06.2012, 11.04.2013, 23.01.2017, 15.05.2018, 16.10.2018 en 05.06.2019. Deze treffer toont tevens aan dat betrokkene verzoeken voor internationale bescherming indiende in Nederland op 28.01.2011, in Zweden op 06.05.2013 en 18.12.2014 en in Duitsland op 19.04.2016.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 05.10.2020. Hij verklaarde gescheiden te zijn en 2 kinderen te hebben. Hij verklaarde niet te weten waar

zijn ex-echtgenote en kinderen momenteel verblijven. Hij verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Somalië verliet toen hij ongeveer 10 jaar oud was en naar Jemen reisde. Hij verklaarde dat hij ongeveer 7 jaar in Jemen verbleef alvorens via Somalië naar Ethiopië te reizen. Hij verklaarde ongeveer 1 jaar in Ethiopië verbleef alvorens via Soedan naar Libië te reizen. Hij verklaarde dat hij na ongeveer 2 jaar Libië verliet en naar Italië reisde. Hij verklaarde dat hij ongeveer 3 jaar en 8 maanden in Italië verbleef alvorens via Zwitserland, Frankrijk en België naar Nederland reisde. Hij verklaarde dat hij ongeveer meer dan 3 jaar in Nederland verbleef en af en toe naar Italië reisde. Hij verklaarde dat hij daarna via België naar Frankrijk reisde. Hij verklaarde ongeveer 1 jaar in Frankrijk te hebben verbleven alvorens naar Zweden te reizen, waar hij volgens zijn verklaring ongeveer 3 jaar verbleef. Daarna reisde hij via Denemarken naar Duitsland. Hij verklaarde dat hij ongeveer 1 jaar in Duitsland verbleef en daarna naar Frankrijk reisde, waar hij volgens zijn verklaring ongeveer 3 jaar verbleef, alvorens naar België te reizen.

De betrokkene verklaarde dat hij in verschillende landen zijn vingerafdrukken afstond maar nergens een verzoek voor internationale bescherming indiende.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat hij mentaal moe is en in België de hoofdzetel van Europa is. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er op straat leefde. Hij verklaarde tevens dat hij er geen hulp kreeg voor zijn gezondheidsproblemen. Hij verklaarde dat hij er aangevallen kan worden.

Op 08.10.2020 werden terugnameverzoeken gericht aan de Franse, Zweedse, Duitse en Nederlandse instanties. We ontvingen weigeringen van de Zweedse, Duitse en Nederlandse instanties. De Franse instanties stemden op 22.10.2020 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in met ons verzoek. Ze vragen de betrokkene over te dragen via het station van Lille - Eurostar.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokken persoon in de

ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene stelde dat hij in verschillende landen zijn vingerafdrukken afstond maar nergens een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Frankrijk, Duitsland, Zweden en Nederland opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in deze landen.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er op straat leefde. We wensen op te merken dat we enkel beschikken over de verklaring van betrokkene. Hij legde geen objectieve elementen neer om deze te staven. We wijzen tevens op het feit dat betrokkene verklaarde dat hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Frankrijk. Het is dus niet duidelijk of hij zich tot de bevoegde Franse instanties heeft gewend om opvang te verkrijgen.

We wensen te verwijzen naar het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, "Asylum Information Database - Country Report : France - 2019 Update", laatste update op 01.04.2020, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 98.564 plaatsen (pagina 87). De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking ("Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres", pagina 92). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 89). Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan ("The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist", pagina 89). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde tevens dat hij vreest aangevallen te worden in Frankrijk. Hieromtrent benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Franse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Franse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

We wensen te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale

levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De Franse instanties stemden op 22.10.2020 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De Franse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Frankrijk is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het hierboven reeds vermeldde AIDA-rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications", pagina 52).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 52).

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 96). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming ("Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers", pagina 96). Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor niets te weten over zijn gezondheid.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten.“

Op 12 januari 2021 nam de gemachtigde de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Op 23 februari 2021 werd verzoeker overgedragen aan de Franse autoriteiten.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op wegens de uitgevoerde overdracht van verzoeker. Verzoeker volhardt ter zitting in zijn belang.

Artikel 29, 3 van de Dublin III -verordening bepaalt als volgt: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”*

Artikel 30, 2 van de Dublin III -verordening bepaalt dat: *“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”*

Hieruit blijkt duidelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker een voordeel kan verschaffen (RvS 26 maart 2021, nr. 251 719).

Bijgevolg wordt het actueel belang in casu aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4

van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Overwegende dat de bestreden beslissing gesticht is op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikelen 3.2. en 18(1) b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013;

Dat verwerende partij van oordeel is dat Frankrijk de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

a) Covid 19- sanitaire crisis

Men dient verwerende partij eraan te herinneren dat de sanitaire crisis, begonnen in maart dit jaar ten gevolge van de ontdekking en verspreiding van het Coronavirus Covid-19, nog steeds lopende is.

Hoewel er geen lockdown meer uitgevoerd worden, gelden er tal van sanitaire maatregelen waaronder een strikte beperking van de internationale verplaatsingen met behulp van het vliegtuig.

Bovendien dient verwerende partij uitdrukkelijke garanties aan te vragen en effectief te verkrijgen over de maatregelen die genomen worden in Frankrijk ten aanzien van de Covid-19, zonder de welke (de garanties) de gezondheid en het leven van verzoeker in het gedrang komt en artikel 2 en 3 van het EVRM zou kunnen schenden.

b) Persoonlijke redenen voor het weigeren van een overdracht

- Kwetsbaar profiel

Verzoeker is gescheiden en heeft 2 kinderen. Hij weet niet waar zijn ex echtgenote en kinderen momenteel verblijven.

Hij vluchtte de oorlog in Somalië.

- Onvrijwillig afgeven van vingerafdrukken

Hij betwist met kracht een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Frankrijk.

Verzoeker legde reeds uit dat hij in Frankrijk meteen werd gearresteerd en gevangen gehouden, waarbij hij ertoe gedwongen werd om zijn vingerafdrukken af te geven. Er werd hem niets gezegd over het indienen van een asielaanvraag, die hij in ieder geval zou hebben geweigerd aangezien zijn bestemming België was.

Hij legde dit duidelijk uit tijdens het Dublin-verhoor:

“De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat hij mental moe is en in België de hoofzetel van Europa is.

Hij uit te verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er op straat leefde. Hij verklaarde tevens dat hij er geen hulp kreeg voor zijn gezondheidsproblemen. Hij verklaarde dat hij er aangevallen kan worden(beslissing p.2)

Verzoeker werd gevangen genomen gedurende urenlang , samen met andere migranten, opgestapeld zoals dieren, , in duidelijke schending met artikel 3 EVRM, aangezien de behandeling als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd.

Er werd aan de gevangenen geen enkele kans tot verhoor gegeven noch enige informatie over wat er gaande was. Ze werden met kracht gedwongen hun vingerafdrukken af te geven, volledig onvrijwillig.

Dat de motiveringsplicht geschonden werd en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden.

Aangezien het verplicht is voor de administratieve overheden om de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren zodat: “ De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen”;

Dat het in dit opzicht niet voldoende is om alleen naar het artikel van de wet te wijzen waarop de bestuurshandeling gebaseerd is. De feiten die er naartoe geleid hebben de wet toe te passen moeten ook vermeld worden. De juridische redenering van het bestuursorgaan moet worden blootgesteld zodat ze begrepen kan worden door de individu en door de rechter gecensureerd kan worden. (S.SAROLEA, « La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité », J. T. 1997, n°5834, p. 165);

Dat zodoende tegenpartij het beginsel van de zorgvuldigheid zoals het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen schendt;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven werd zonder een gepaste onderzoek naar alle elementen van de zaak die ter kennis waren van verwerende partij op het ogenblik dat zij een beslissing nam;

« L 'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu 'elle prend une décision quelle qu 'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) » ;

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statueren rekening houdend met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...) ») (RVV, n°14727. §3.1.3) ;

Dat Uw Raad ook onderstreept heeft dat: “L 'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu 'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH » (CCE 24.538, 13.03.2009) ;

Dat, door de persoonlijke elementen van dit dossier niet in aanmerking te nemen, het onbetwistbaar is dat tegenpartij de motiveringsplicht geschonden heeft en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden;

c) Het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t de opvang en onthaalvoorzieningen in Frankrijk

Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening, de welke bepaalt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat”

Dat, in toepassing van de Europese rechtspraak en de Dublin III verordening, verzoeker niet mag overgemaakt worden aan een lidstaat waar hij het risico loopt op behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen zowel in verband met de asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaat-vluchtelingen.

Dat, in casu, Frankrijk niet als de bevoegde lidstaat beschouwd mag worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van kandidaat-vluchtelingen en hun opvang;

Dat deze tekortkomingen bevestigd zijn door verschillende objectieve informatiebronnen;

Dat verzoeker U deze bronnen zal voorstellen en, ten gevolge, U zal aantonen dat Frankrijk niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden;

1.

Overwegende dat verwerende partij schrijft dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Dat het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM"), en het arrest NS van de Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna "HJEU") een einde hebben gezet aan het automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door elk lidstaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend;

Dat het risico tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM in concreto onderzocht moet worden door verwerende partij;

Dat de tegenpartij ook toegeeft dat het volgens het Hof niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest);

Dat verzoeker een kandidaat-vluchteling is;

Dat elk kandidaat-vluchteling een uiterst kwetsbare profiel heeft ;

Dat omwille van de tekortkomingen van Frankrijk inzake de opvang- en onthaalvoorzieningen, verzoeker een reëel risico loopt om in een overbevolkt opvangcentrum geplaatst te worden;

Dat de mogelijkheid bestaat dat verzoeker zelf geen plaats krijgt in een opvangcentrum, wegens de overbevolking van de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Frankrijk, en ten gevolge, het risico loopt op straat te beëindigen;

Dat verwerende partij de "Tarakhel rechtspraak" van het EHRM aanneemt maar van oordeel is dat deze in huidige zaak niet van toepassing zou zijn omdat verzoeker een alleenstaande man zonder kind is (bestreden beslissing p. 4) (EHRM, Tarakhel./Zwitserland, 3 november 2014);

Dat het EHRM in verschillende zaken nochtans heeft geoordeeld dat bij het onderzoek tot het lopen van een risico tot vernederende of onmenselijke behandelingen in geval van een verwijdering, rekening gehouden moest worden met alle mogelijke gevolgen, en dit, met oog op de algemene situatie in het verzochte land voor overname - in casu Frankrijk - en de persoonlijke gegevens van de betrokkene (zie o.a.: EHRM, Y./Russia, 4 december 2008, §78 ; Saaïd./ Roemenië, 28 februari 2008, §128 - 129; Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108in fine) ;

Dat in een arrest van februari 2012, Uw Raad, overeenkomstig met de rechtspraak van het EHRM, geoordeeld heeft dat "Afin d 'apprécier s il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l 'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux

indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitement, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante »"

(Vrije vertaling: Om na te gaan of er gegronde redenen zijn om waar te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, maakt de Raad toepassing van de indicaties gegeven door het EHRM. Hieromtrent heeft het EHRM geoordeeld dat, om de werkelijkheid van een risico tot onmenselijke behandelingen na te gaan, de mogelijke gevolgen van de verwijdering van verzoeker in de verzochte lidstaat moeten worden onderzocht met oog op de algemene situatie in het land en de feiten eigen aan de zaak);

Dat verwerende partij, ten gevolge, niet toegestaan is te beweren, zonder enig nauwkeurig onderzoek van de situatie van alleenstaande vluchtelingen in Frankrijk, en zonder enige waarborg van Frankrijk m.b.t de opvang, het onthaal en de asielpprocedure van verzoeker eenmaal hij in Frankrijk zou zijn, dat 'Frankrijk verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt' (bestreden beslissing, p. 3) ;

Dat verwerende partij, tenminste, individuele waarborgen had moet verkrijgen van de Franse autoriteiten;

Dat ze deze niet eens heeft gevraagd;

Dat verwerende partij de situatie in Frankrijk van de alleenstaande mannen kandidaat- vluchtelingen en/of Dublin returnees had moeten onderzoeken en van de Franse instanties, de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielpprocedure in Frankrijk die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat verwerende partij, noch de situatie van alleenstaande mannen kandidaat-vluchteling en/of Dublin returnees heeft onderzocht, noch waarborgen heeft gevraagd en gekregen van Franse instanties met betrekking tot de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielpprocedure in Frankrijk die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat, ten overvloede, verzoeker volhardt dat de opvangvoorzieningen in Frankrijk niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 EVRM;

2.

Dat in huidig geval het geen kwestie is van een forum shopping waarbij verzoeker de lidstaat waar ze zijn asielaanvraag indient zou kiezen - quod non - maar wel een kwestie van menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van elke persoon die tot internationale bescherming verzoekt;

Dat verzoeker heeft benadrukt dat hij gevangen werd genomen zonder enige geldige reden en werd vastgehouden in onmenswaardige en vernederende omstandigheden, in schending met artikel 3 EVRM (zie foto's, stuk 3);

Dat het EHRM herhaalt dat de omstandigheden van een instroom van vluchtelingen en migranten in geen geval de Staat vrijstelt van haar plicht één ieder, o.a. de vluchtelingen en migranten, de eerbiediging van haar fundamentele rechten en het respect voor de menswaardigheid te waarborgen (zie, o.a. EHRM. 1 september 2015, Khlaifia e.a. / Roemenië, req. n° 16483/12, §128);

Dat "Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer";

Dat ze, ten gevolge, verplicht was artikel 3.2 van de Dublin III Verordening toe te passen, en zich bevoegd verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

Dat andersom acteren een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest inhoudt, de welke de verantwoordelijkheid van de Belgische Staat meeneemt;

3.

Dat men ten sterkste betreurt dat verwerende partij slechts één bron vermeldt betreffende Frankrijk waardoor de gegeven informatie onmogelijk geobjectiveerd kan worden en kan worden versterkt door het feit dat verschillende bronnen hetzelfde bevestigen;

Dat de verklaringen van verwerende partij betreffende de menswaardige opvangvoorzieningen in Frankrijk bijgevolg niet overtuigen;

Dat verzoeker duidelijk heeft verklaard dat hij leefde op de straat in Frankrijk,

« Plus d'un mois après les mises à l'abri de milliers de personnes présentes dans le camp de Saint-Denis, plusieurs acteurs associatifs observent une absence de remises à la rue et des orientations de migrants vers des centres plus pérennes. Les collectifs restent néanmoins vigilants en ce qui concerne les centaines de migrants qui n'ont pas été pris en charge et qui dorment toujours sur les trottoirs du nord de Paris.

Le 17 novembre, en plein confinement en France, 3 038 personnes étaient prises en charge suite au démantèlement du camp de migrants de Saint-Denis et emmenées dans des lieux d'hébergement collectif (gymnases, parcs d'exposition) ou dans des hôtels. Les semaines suivantes, 60-i personnes supplémentaires étaient à leur tour sorties de la rue. notamment grâce à l'action menée place de la République par des associations et des migrants. Plus d'un mois plus tard - et une semaine après la fin du confinement en France - l'immense majorité de ces personnes semblent toujours être prises en charge. Si les préfectures d'Ile-de-France et de Seine-Saint-Denis ne donnent pas de chiffres sur le nombre de personnes actuellement hébergées, des acteurs associatifs, eux, observent en tout cas avec soulagement que les migrants ne sont pas de retour sur les trottoirs et sous les ponts de Paris et de sa région.

"Depuis le démantèlement de Saint-Denis, nous n'avons eu vent d'aucun retour à la rue. C'est plutôt rassurant", se réjouit Kérick Theurillat, coordinateur de l'antenne Paris d'Utopia 56, association présente auprès de la population à la rue mais qui n'intervient pas dans les centres d'hébergement.

"Situation moins désastreuse"

Ces retours à la rue étaient craints à l'approche de la fin du confinement. "On les redoutait dès le 15 décembre /date à laquelle le confinement a pris fin en France et a été remplacé par un couvre-feu, ndlr]. Après le premier confinement, c'est ce qu'il s'était passé : on avait assisté à des remises à la rue massives, notamment en juillet. Pour l'instant, la situation est moins désastreuse. On va voir comment ça évolue dans les semaines à venir. "

En octobre, un rapport des associations Secours catholique, Utopia 56 et Action contre la faim avait en effet estimé qu'« à l'issue des opérations de démantèlement des campements en région parisienne, 45 % des personnes qui ont eu accès à un hébergement en ont bénéficié pendant moins d'un mois », la plupart avait ensuite été remises à la rue, précise le rapport, notamment les personnes en procédure Dublin. » À (re)lire : Paris : de jeunes Afghans à l'abri mais inquiets pour leur santé après des mois passés à la rue Au "Pans Event ("enter" à la Villette. l'un des plus gros centres de mise à l'abri de Paris qui a accueilli jusqu'à 430 personnes, le bilan est globalement positif : aucune remise à la rue n'a été constatée non plus. Mais on pointe que 33 personnes ont disparu des radars. S'agit-il de départs volontaires des structures d'hébergement ? Plutôt d'"absences prolongées", avance Justine Porte, coordinatrice d'équipe sociale chez Coallia. "Ce sont généralement des personnes qui ont réussi à trouver d'autres solutions d'hébergement via leur propre réseau", explique-t-elle.

De manière générale, les mises à l'abri de novembre ressemblent à celles organisées lors du premier confinement : les types de structures utilisées sont les mêmes, bien que certaines aient été critiquées. L'ONG Médecins sans frontières (MSF) les avait jugées non-conformes aux règles sanitaires en vigueur lors du premier confinement. Elle a cette fois-ci décidé de ne plus y intervenir. "Réelle volonté de faire disparaître les campements sauvages " Selon Nordin Sedkaoui, directeur de l'unité territoriale de Coallia à Paris, l'association qui chapeaute cinq centres d'hébergement d'une capacité totale de 1 700

places, la principale différence avec les autres mises à l'abri réside dans la réorientation des migrants vers les régions, pour désengorger l'Ile-de-France.

» A (re)lire : Hébergement : les demandeurs d'asile de région parisienne réorientés en masse vers les régions "Depuis le 17 novembre, il y a eu essentiellement des orientations vers des villes et des régions en dehors de la région parisienne avec souvent des solutions d'hébergement à la clé", assure Nordin Sedkaoui. "Ces orientations ont été plus nombreuses que durant le premier confinement. Notamment celles effectuées vers des CAES (centres d'accueil et d'examen de la situation). Il y a une réelle volonté de mettre le maximum de personnes à l'abri et de faire disparaître les campements sauvages. "

À titre d'exemple, 182 migrants hébergés au "Paris Event Center" - sur environ 400 personnes - ont été orientés depuis fin novembre vers des logements de plus longue durée (HUDA, CADA, CAES, CPH...) en Bretagne, en Normandie, dans la région Centre ou ailleurs. "Il y a eu de gros moyens mobilisés", souligne Justine Porte.

"Des migrants s'entassent dans des lieux de vie indignes autour de Paris "

Reste que plusieurs centaines de migrants doivent toujours se contenter d'un bout de trottoir ou de logements inadaptés dans la région parisienne.

C'est le cas de ceux qui sont passés entre les mailles des mises à l'abri : quelque 300 personnes, estime Utopia 56. Sans oublier les primo-arrivants, ceux qui entrent chaque jour ou presque sur le territoire français. Rien que pour la communauté afghane, ce sont 150 nouvelles personnes qui seraient arrivées ces dernières semaines, selon l'association.

Chassés de Paris, ces migrants trouvent refuge où ils peuvent, souvent dans des logements insalubres, dénonce Kérill Theurillat, d'Utopia 56. "Soit ils sont à la rue, soit ils s'entassent dans des squats indignes autour de Paris, en pleine pandémie de Covid. "

<https://www.infomigrants.net/fr/post/29255/absence-de-retours-a-la-rue-orientations-en-regions-le-bon-deroulement-apparent-des-mises-a-l-abri-de-novembre>

Wanneer men dit leest, is het geloofwaardig dat verzoeker simpelweg werd gedwongen om op straat te leven onder enige informatie te verkrijgen in verband met de asielaanvraag, dat hij simpelweg zijn vingerafdrukken diende te geven.

- De behandeling van migranten door de autoriteiten

« A la suite du violent démantèlement d'un campement place de la République, des associations et ONG rappellent que les exilés sont régulièrement victimes de violences policières sur le territoire français. Un usage de la force à visée politique qui s'avère inutile sans véritable stratégie d'accueil

Des policiers, matraque à la main, brutalisant et gazant des personnes migrantes venues s'installer sur la place de la République, à Paris, pour alerter l'opinion publique sur leur situation. Tes images tournées lundi 23 novembre ont été diffusées par de nombreux médias français et étrangers et le comportement des policiers envers les exilés fermement dénoncé.

"Un cap de violence a été franchi" : à Paris, un nouveau camp de migrants brutalement évacué
Pourtant, de la vallée de la Roya, dans le sud-est de la France, aux côtes de la Manche, les migrants sont régulièrement victimes de violences policières dans l'indifférence.

"A Calais, les violences et le harcèlement policier sont permanents. Plus de 1 000 personnes exilées survivent dans des campements précaires détruits toutes les 48 heures, avec la privation et confiscation des biens personnels, la restriction de l'accès à l'eau, la nourriture, et l'hygiène, la destruction de l'environnement pour empêcher une réinstallation des exilés", écrivent dans un communiqué publié mardi soir les associations l'Auberge des Migrants, la Cabane juridique, Salam et Collective Aid. Dans un autre communiqué. Médecins du monde. Médecins sans frontières, la Cimade, le Secours catholique et Amnesty international réclament "une politique alternative pour rompre avec ces violences et assurer la dignité de toutes".

<https://www.infomigrants.net/fr/post/28752/france-les-violences-policieres-contre-les-migrants-sont-devenues-la-norme>

Dit passage bevestigt de behandeling die verzoeker aangeeft te hebben gekregen vanwege de Franse autoriteiten.

- De opvangvoorzieningen en asielzoeker op straat
- "Dans les CPH, il y a un intervenant social pour 10 réfugiés"
- Très souvent, les réfugiés qui viennent d'obtenir leur statut ne trouvent pas d'autres logements. Ils n'obtiennent pas de places dans les seuls centres réservés pour eux : les CPH (centres provisoires d'hébergement), car ces derniers sont saturés. Selon la Cimade, il existe 7 000 places en CPH. "Dans les centres provisoires d'hébergement, il y a un intervenant social pour 10 réfugiés accueillis", précise Pierre Henry, le directeur de France Terre d'asile. "Un seul intervenant pour aider les réfugiés à s'insérer dans la société, à trouver un emploi. Un 'y a tout simplement pas assez de places". Et pas assez de roulement.
- Beaucoup de réfugiés statutaires, qui disposent des mêmes droits que les citoyens français, ne savent pas non plus comment faire une demande de logement auprès des offices HIM. Ils estiment que le parcours administratif français est trop complexe. Alors beaucoup restent dans les centres qu'ils avaient intégrés en tant que demandeurs d'asile.
- Pour Pierre Henry, le directeur de France terre d'asile, la situation est critique "Comme U n'y a pas assez de place pour le nombre de réfugiés en France, ils restent aujourd'hui dans des dispositifs d'hébergements d'urgence réservés aux demandeurs d'asile", explique-t-il. "Ils n'y trouvent pas l'accompagnement adapté à leur profil de réfugié".

Gezien de veelvuldige elementen die worden aangehaald in huidig verzoekschrift die de enige bron neergelegd door verwerende partij volledig weerleggen, dient te worden besloten dat de analyse van verwerende partij gebrekkig en oppervlakkig is.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

d) Schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij

Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 de formele motiveringsplicht van tegenpartij bepalen;

Dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met reden omkleed zijn;

Dat de motivering verzoeker moet toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem word genomen;

Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt;

Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems" stelt dat de individuele en contextuele omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering " worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen " ;

Dat de bestreden beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, maar wel, ten minste, op de determinerende;

Dat de determinerende rechtsmiddelen of motieven diegene zijn die hoofdzakelijk de beslissing schragen;

Dat de motieven van de beslissing voldoende draagkrachtig moeten zijn;

Dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier van de tegenpartij en op de bekende feiten van de zaak;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoend beschouwd worden ;

Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie; Dat, bovendien, de beslissing materiele fouten bevat.”

In het eerste onderdeel van het middel wijst verzoeker op de Covid-19 crisis. Hij stelt dat hoewel er geen lockdown meer plaatsvindt, er wel nog strikte beperkingen van internationale verplaatsingen met een vliegtuig voorliggen. Verzoeker meent dat de gemachtigde garanties had moeten vragen aan Frankrijk aangaande de maatregelen die worden genomen in het licht van die crisis aangezien zonder garanties zijn leven in gevaar zou zijn en een schending van artikel 2 en 3 van het EVRM zou blijken.

In het tweede onderdeel van het middel gaat verzoeker in op zijn persoonlijke redenen tegen de overdracht. Verzoeker wijst op zijn kwetsbaar profiel nu hij gescheiden is en twee kinderen heeft. Hij stelt zelf evenwel niet te weten waar zijn ex-echtgenote en zijn kinderen momenteel verblijven. Hij stipt aan de oorlog in Somalië ontvlucht te zijn. Verder gaat verzoeker in op het feit dat hij onvrijwillig zijn vingerafdrukken moest afgeven. Verzoeker betwist dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk. Hij stelt louter gedwongen geweest te zijn tot het afgeven van zijn vingerafdrukken en wijst op zijn Dublingehoor. Verzoeker haalt aan opgesloten geweest te zijn gedurende uren met andere migranten, opgestapeld als dieren hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakte. In die context werden zij gedwongen hun vingerafdrukken te geven. Verzoeker stelt dat de motiveringsplicht werd geschonden. Hij geeft een definitie van de formele motiveringsplicht en meent dat deze plicht is geschonden, evenals de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker meent immers dat de beslissing werd genomen zonder zorgvuldig onderzoek naar alle elementen eigen aan de zaak. Volgens verzoeker werden de persoonlijke elementen van het dossier niet in aanmerking genomen.

In het derde onderdeel stipt verzoeker aan dat er structurele tekortkomingen zijn in de procedure om internationale bescherming en met betrekking tot de opvangvoorzieningen in Frankrijk.

Verzoeker wijst op het bepaalde in artikel 3.2 van de Dublin III-verordening en stelt dat de structurele en systematische tekortkomingen in de internationale beschermingsprocedure en in de opvangfaciliteiten in Frankrijk bevestigd zijn door objectieve informatiebronnen. Verzoeker erkent dat in beginsel ervan moet uitgegaan worden dat Frankrijk het non-refoulementbeginsel en de andere verdragsbepalingen nakomt, maar dat vermoeden is evenwel weerlegbaar blijkens de arresten MSS van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en NS van het Hof van Justitie. Verzoeker meent dat omwille van tekortkomingen van Frankrijk inzake de opvangvoorzieningen hij een reëel risico loopt in een overbevolkt opvangcentrum terecht te komen, of zelfs geen opvang krijgt. Verzoeker stipt aan dat in het kader van een 3 EVRM-onderzoek moet rekening gehouden worden met de algemene situatie in Frankrijk en met zijn persoonlijke situatie. Volgens verzoeker had de gemachtigde aan Frankrijk individuele waarborgen moeten vragen en die moeten verkrijgen alvorens tot de overdracht over te gaan. Verder had de gemachtigde de situatie van Dublinterugkeerders moeten onderzoeken. Hij meent dat de gemachtigde dit heeft nagelaten en ook de situatie van alleenstaande mannelijke kandidaat-vluchtelingen had moeten onderzoeken. Verzoeker stipt aan dat in zijn geval er geen sprake is van forum shopping, maar wel van een kwestie van menswaardigheid en eerbiediging van zijn fundamentele rechten. Verzoeker benadrukt dat hij werd gevangen gehouden zonder geldige reden en in mensonwaardige en vernederende omstandigheden en verwijst daarbij naar een stuk 3 met foto's. Concreet vervolgt verzoeker dat de gemachtigde slechts één bron heeft geraadpleegd waardoor de gegeven informatie onmogelijk geobjectiveerd kan worden omdat geen andere bronnen dit bevestigen. Verzoeker citeert vervolgens uit informatie van infomigrants.net. Verzoeker stelt dat uit deze info blijkt dat het geloofwaardig is waar hij stelt dat hij werd gedwongen op straat te leven, zonder informatie over de internationale beschermingsprocedure en simpelweg zijn vingerafdrukken diende te geven. Verzoeker citeert verder ook nog uit dezelfde bron over de behandeling van migranten door de autoriteiten en over de opvangsituatie. Volgens verzoeker weerlegt zijn informatie de enige bron van de gemachtigde zodat blijkt dat het onderzoek van de gemachtigde gebrekkig en oppervlakkig is.

In een vierde onderdeel wijst verzoeker nog op de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht door de gemachtigde. Na een theoretische toelichting bij de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, stipt verzoeker aan dat de gemachtigde zich niet kan tevreden stellen met het afwijzen van verzoekers verklaringen op basis van een subjectieve appreciatie. Verder bevat de motivering volgens verzoeker ook materiële fouten.

Beoordeling

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Aangaande de opgeworpen schending van het vertrouwensbeginsel blijkt dat verzoeker in zijn betoog niet uiteenzet op welke wijze de gemachtigde het vertrouwensbeginsel heeft geschonden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader

van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III -verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Wat betreft het eerste onderdeel van het middel waarborgt artikel 2 van het EVRM het recht op leven, artikel 3 van het EVRM houdt het verbod in op foltering en op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De Raad kan in het geheel niet volgen dat de gemachtigde voorafgaandelijk aan het nemen van het overdrachtsbesluit aan Frankrijk garanties had moeten vragen ter bescherming van verzoeker tegen de Covid-19crisis. Verzoeker gaat er kennelijk aan voorbij dat die crisis een pandemie betreft die de hele wereld en aldus ook België treft. Evenzeer zijn in België aan dit virus vele mensen overleden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in Frankrijk meer kans heeft een besmetting op te lopen of door het virus te overlijden dan in België. Waar verzoeker nog aanstipt dat nog strikte beperkingen van internationale verplaatsingen met een vliegtuig voorliggen, blijkt dat in het terugnameakkoord de Franse autoriteiten hadden aangedrongen op een overdracht van verzoeker via het station van Rijsel. In casu blijkt verzoeker ook over land te zijn overgedragen, zodat de reisbeperkingen inzake vliegbeperkingen niet op hem van toepassing waren.

Waar verzoeker in het tweede onderdeel van het middel wijst op zijn kwetsbaar profiel, blijkt dat verzoeker weliswaar als verzoeker om internationale bescherming in het algemeen een kwetsbaar profiel heeft, doch verder niet als extra kwetsbaar kan worden beschouwd. Volgens artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zijn de kwetsbare personen onder meer minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking. Verzoeker behoort niet tot een van deze categorieën als (feitelijk) gescheiden man. Hij verklaarde wel kinderen te hebben, maar stelt eveneens niet te weten waar ze zijn en waar zijn ex-echtgenote is. Hij valt aldus niet in de categorie van alleenstaande ouder met kinderen.

Waar verzoeker met kracht betwist een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, motiveert de gemachtigde dat: *“het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” voor Frankrijk, Duitsland, Zweden en Nederland opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in deze landen.”* Dit blijkt eveneens uit het overzicht van de Eurodacresultaten in het administratief dossier, zodat moet aangenomen worden dat verzoeker maar liefst 6 keer volgens de Franse autoriteiten bij hen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Waar verzoeker nog stelt dat hij werd gedwongen zijn vingerafdrukken te geven en hij zou geweigerd hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Frankrijk, aangezien zijn bestemming België was, stipt de Raad aan dat het verzoeker niet toekomt te kiezen waar hij een internationaal beschermingsverzoek indient. De gemachtigde motiveert dienaangaande terecht dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht kan niet aangenomen worden.

Verder blijkt ten overvloede dat indien verzoeker louter vingerafdrukken zou hebben afgegeven in Frankrijk en daar enige tijd verbleef alvorens naar België te komen en hier een verzoek om internationale bescherming indient, Frankrijk nog als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangemerkt wegens het criterium van illegale grensoverschrijding op grond van artikel 13 van de Dublin III-verordening.

Verzoeker getuigt er verder in het verzoekschrift van gedurende uren samen met andere migranten te zijn opgestapeld als dieren, zonder enige informatie over wat er gaande was waarbij ze met kracht gedwongen werden hun vingerafdrukken af te geven. Ook al zou een dergelijke behandeling inderdaad minstens als vernederend kunnen worden aangenomen, wijst de Raad erop dat verzoeker van een dergelijke behandeling geen gewag gemaakt heeft in zijn Dublingehoor. Verder legt verzoeker geen begin van bewijs voor, noch een objectieve bron die een dergelijke behandeling door de Franse autoriteiten bevestigt. Uit het AIDA-rapport, zoals gevoegd in het administratief dossier, blijkt wel dat de Franse autoriteiten veelvuldig en prioritair gebruik maken van vingerafdrukken, doch niet dat daarbij dergelijke behandelingen gepaard gaan. Er blijkt wel agressief push-back gedrag aan de Frans-Italiaanse grens, doch als Dublinterugkeerder die over land via Rijsel werd overgedragen en zich vervolgens in Val d'Oise moest aanmelden blijkt geen risico in een dergelijke toestand verzeild te geraken.

Waar verzoeker in het derde onderdeel aanstipt dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure om internationale bescherming en in de opvangprocedure, dermate dat de gemachtigde voorafgaandelijk aan de overdracht aan Frankrijk garanties had moeten verkrijgen van de Franse autoriteiten, kan de Raad niet volgen. Vooreerst haalt verzoeker geen concrete tekortkoming aan op vlak van de internationale beschermingsprocedure, zodat al helemaal geen structurele tekortkomingen in die procedure aannemelijk worden gemaakt. Verzoeker haalt wel een probleem aan op vlak van opvang van verzoekers van internationale bescherming, aangezien hij enerzijds wijst op een risico om in een overbevolkt centrum terecht te komen of op het risico om op straat te moeten leven. Hij haalde ook in zijn Dublingehoor aan dat hij in Frankrijk jaren op straat heeft geleefd. In de bestreden beslissing gaat

de gemachtigde in op de opvangomstandigheden voor verzoekers van internationale bescherming. Hij steunt zich daarbij op het AIDA-rapport van 2019 verschenen op 1 april 2020 waarin de verschillende types van opvangcentra worden toegelicht. De gemachtigde schetst daarbij een genuanceerd beeld waarbij hij aanhaalt dat de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend wordt beschouwd, maar dat er volgens het rapport geen sprake is van overbevolking. Er blijken ook dat naast deze CADA-centra, nog noodopvangstructuren te zijn ("HUDA, CAO en AT-SA") en centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("CAES"). Hij erkent ook dat het rapport aanstipt dat vele opvangcentra gericht zijn op opvang van gezinnen en koppels en dat het voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijker kan zijn opvang te verkrijgen in de opvangstructuren. De gemachtigde stipt dienaangaande evenwel aan dat de Franse autoriteiten doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers van internationale bescherming zonder opvang blijven, ook al blijven soms lacunes bestaan. Hieruit concludeert de gemachtigde dat niet kan afgeleid worden dat de Franse autoriteiten algeheel in gebreke blijven in het opvang aanbieden aan verzoekers van internationale bescherming en dat de tekortkomingen niet kunnen beschouwd worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3 van de Dublin III-verordening. De Raad acht deze motieven niet gebrekig of oppervlakkig. Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde had moeten focussen op de situatie van returnees en op de situatie van alleenstaande mannen, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft gemotiveerd over de opvangsituatie van alleenstaande mannen. Hij heeft daarbij erkend dat het moeilijker kan zijn voor alleenstaande mannen dan voor koppels of gezinnen met kinderen om opvang te verkrijgen, maar dat de Franse autoriteiten wel alles in het werk zetten om toch in opvang voor alle verzoekers om internationale bescherming te voorzien. Verzoeker stelt dat de gemachtigde slechts op 1 bron steunt, zodat de informatie niet geobjectieerd kan worden, doch de Raad merkt op dat deze bron door de Raad wordt beschouwd als een bijzonder betrouwbare en in casu actuele bron. Deze rapporten maken deel uit van de "Asylum Information Database" dat wordt gecoördineerd door ECRE (European Council on Refugees and Exiles), zijnde een gerespecteerde organisatie. Het concrete rapport over Frankrijk, waarop de gemachtigde zich steunt is blijkens het rapport tot stand gekomen op basis van deskresearch, interviews met veldwerkers en praktijkmensen en juristen, alsmede feedback van Franse NGO's en het in Parijs gevestigde UNHCR-kantoor en tenslotte statistieken van de Franse autoriteiten. Bovendien moet de Raad vaststellen dat de informatie die verzoeker citeert in zijn verzoekschrift de bevindingen van het AIDA-rapport grotendeels bijvalt. Er wordt immers melding gemaakt van het ontmantelen van kampen in Saint-Denis om migranten onder te brengen in collectieve opvang of in hotels. Zo werden honderden mensen van de straat gehaald en bleek ook na het einde van de lockdown het overgrote deel van de mensen nog steeds opgevangen. NGO's stelden vast dat de mensen niet terugkeerden naar de trottoirs en onder de bruggen. Verder stelt de info die verzoeker citeert zelf onder meer: *"Sedert 17 november, werd er vooral doorverwezen naar steden en regio's buiten de Parijse regio, vaak met huisvestingsoplossingen aan het eind," zegt N. S. "Deze verwijzingen waren talrijker dan tijdens de eerste lockdown. Met name die welke aan de CAES (opvang- en onderzoek van de situatiecentra) zijn gericht. Er is een reële wens om zoveel mogelijk mensen op te vangen en de illegale kampen te ontmantelen. Zo zijn 182 van de ongeveer 400 in het "Event Center" van Parijs ondergebrachte migranten sinds half november doorverwezen naar huisvesting op langere termijn (HUDA, CADA, CAES, CPH...) in Bretagne, Normandië, in de regio Centre of elders. "Er zijn aanzienlijke middelen gemobiliseerd", benadrukt J. P. (eigen vertaling).*

Anders dan verzoeker stelt, kan niet zonder meer uit de door hem aangehaalde info blijken dat verzoeker gedwongen werd op straat te leven, zonder informatie over de asielprocedure en dat hij zijn vingerafdrukken moest geven. Er blijken wel problemen van gebrek aan opvang rond Parijs, doch er blijkt evenzeer dat de Franse autoriteiten concreet inspanningen doen om dit te verhelpen. Ten overvloede meent de Raad dat mocht verzoeker, ondanks een hangend beschermingsverzoek toch op straat terecht komen, hij via juridische bijstand hulp kan zoeken van een advocaat teneinde de Franse autoriteiten hiervoor aan te klagen. Verder citeert verzoeker nog de problematiek van erkende vluchtelingen die niet gemakkelijk andere opvang vinden en bijgevolg blijven in de opvangcentra voor verzoekers van internationale bescherming. Er blijkt, volgens de bron van verzoeker, te weinig hulp van sociale assistenten om andere opvang te vinden. De Raad merkt dienaangaande op dat verzoeker zich vooralsnog niet in de situatie bevindt van een statushouder in Frankrijk, aangezien dan ook niet de Dublin III-verordening op hem van toepassing zou zijn. Verder blijkt evenmin uit deze info dat deze mensen op straat belanden, wel dat zij wat langer in de opvangcentra voor verzoekers van internationale bescherming blijven dan wenselijk.

Tot slot meent verzoeker dat de informatie die hij citeert ook aantoont dat er in Frankrijk een situatie van geweld door de Franse autoriteiten naar migranten toe heerst, zodat zijn verklaringen dienaangaande bevestigd zijn. Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoeker stelt dat hij gevangen werd genomen

zonder enige geldige reden en werd vastgehouden in onmenswaardige en vernederende omstandigheden, in schending met artikel 3 EVRM met verwijzing naar een "foto's, stuk 3", verzoeker bij het verzoekschrift geen foto heeft gevoegd en evenmin een stuk 3. Verder blijkt dat hij in zijn Dublingehoor op de vraag aangaande de redenen waarom hij niet terug wil naar Frankrijk, geen gewag heeft gemaakt van geweld door de Franse politie. Hij verklaarde: *"mensen die gedronken hebben, kunnen je daar aanvallen"*. Dienaangaande motiveerde de gemachtigde in de bestreden beslissing dat verzoeker in geval van problemen zich kan wenden tot de Franse autoriteiten. De Raad kan dit motief bijtreden. Er blijkt uit de info die verzoeker heeft geciteerd dat er sprake is geweest van geweld door de politie bij de ontmantelingen van de kampen in Calais en dat dit ook voorkomt in het zuidoosten van Frankrijk, doch er blijkt niet dat verzoeker, die een hangend beschermingsverzoek heeft in Frankrijk - aangezien de terugname werd aangenomen op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening - zich zal moeten begeven naar kampen in Calais of naar zuidoost Frankrijk.

In het vierde onderdeel wijst verzoeker op de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, maar hij beperkt zich in dit middel tot een theoretische uiteenzetting over artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van 29 juli 1991. Verder stelt hij nog dat de motieven van de bestreden beslissing, steun moeten vinden in het administratief dossier, maar hij legt niet uit welke motieven geen steun vinden in het administratief dossier. Verder maakt verzoeker nog gewag van een louter subjectieve appreciatie, doch de Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde op zorgvuldige, niet kennelijk onredelijke en genuanceerde wijze de verklaringen van verzoeker heeft getoetst aan de inhoud van het actuele en betrouwbare AIDA-rapport. Tot slot stelt verzoeker nog dat de bestreden beslissing materiële fouten bevat, zonder enigszins toe te lichten waaruit die fouten dan bestaan.

Een schending van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

A. MAES